

TILL MAN OCH KVINNA SKAPADE HAN DEM

**De homosexuella relationerna utmanar den kristna
människoupfattningen**

Päivi Räsänen

Denna skrift är en gåva av

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION

51474 Romeo Plank Road

Macomb, MI 48042 USA

www.lhfmissions.org

LUTHER-STIFTELSEN I FINLAND

PB 127, 00101 Helsingfors

www.luthersaatio.com

Artikeln är skriven av läkaren, riksdagsledamot Päivi Räsänen.

INLEDNING

“Min Gud är inte en dömande Gud.” ”Mina kristna värderingar innebär kärlek och tolerans, inte att döma dem som lever i homosexuella förhållanden.” ”Min Gud sade inte att kärleken har villkor.” ”I min Bibel dömer man inte homosexuella.” En debatt kring lagen om parförhållanden utlöste dessa trosbekännelser såväl i riksdagens sessionssal som på tidningssidorna.

Vår tids människa är i grund och botten individualist. Hon förbehåller sig rätten att dra upp gränsen mellan rätt och fel. Hon vill också själv definiera hurdan Gud är. Guds Ord får vika, då människans egna inre ljus talar. Om Bibeln till någon del inte rymms innanför det egna tänkandets ramar, kan man klippa bort sådana avsnitt.

Raija Sollamo, som blivit en galjonsfigur för Gemenskapsrörelsen (fi. ”Yhteysliike”) som uppstått inom kyrkan och som förordar homosexuella relationer, medgav i riksdagen under ett seminarium arrangerat av SETA att det inte finns ett enda bibelställe som visar acceptans av den homosexuella livsformen. I själva verket är Bibelns etik just i denna fråga oemotsägligt tydlig. Homosexuella förhållanden anses klart vara en företeelse som står i strid med den sexualitet Gud har skapat, inte bara i Gamla testamentet utan ännu starkare i Nya testamentet. Inom Gemenskapsrörelsen anser man dock att Bibelns anvisningar inte längre lämpliga för vår tid.

Är då inte det mest centrala i kristendomen en kärlek utan villkor? Det är det helt visst, men Guds oändliga kärlek står inte i konflikt med den ordning för livet som han inrättat. Tvärtom, det är därför vi behöver nåden: vi har brutit mot Guds vilja.

Även jag hade under årens lopp klippt bort många ställen i min Bibel om jag haft fullmakt att konstruera en bild av Gud enligt min egen rättsuppfattning. Jag har märkt att detta endast visar hur begränsat och förvrängt mitt eget förstånd är. Den människa som böjt sig för Guds Ords ledning förvånas ständigt på nytt hur just de svärförståeliga lärdomarna i Bibeln innehåller Guds djupa visdomar. En självgjord ”gud” är en trevlig sak ända tills människan verkligen börjar behöva Gud. I nödens stund är

en självgjord gud till ingen hjälp. För mig blev Bibeln en dyrbar skatt den dag då jag förskräcktes över min syndfullhet och förstod att jag befann mig i fritt fall mot fördärvet med min egen religiositet. Jag förstod att om Gud finns, uppenbarar Han sig själv och sin vilja på det sätt Han själv väljer. Om jag inte kan lita på Bibeln som den levande Gudens ord, kan jag inte vara viss om att mina synder försonats och om min frälsning. Hur skulle jag kunna tro Bibelns allra ljuvligaste budskap om Jesu försoningsdöd och historiska uppståndelse, om jag tror att Bibeln är full av budskap som inte lämpar sig för vår tid? Och till vad skulle jag över huvud behöva den korsfäste och uppståndne Herren, om Gud inte är domens Gud som i sin helighet inte tål synd?

“Min gud” har blivit vår tids avgud. Hur annorlunda är inte den Gud som Jesus lärde oss be till: ”Fader vår, som är i himlen!” Det är ingen slump att Han tillbes i vi-form. Gud är hela församlingens – vår Gud. Han är inte min egen fantasi, min överlägsna rättskänslas eller mina förhoppningars gud utan den levande, ende allsmäktige Guden som är i himlen.

1. DE SAMHÄLLELIGA VERKNINGARNA

FÖRÄNDRADE VÄRDERINGAR AVSPEGLAS I LAGSTIFTNINGEN

Vi lever i ett skede av historien då den kristna kulturens verkan i samhället håller på att uttunnas. Då samhällets värderingar differentieras råkar vi med accelererande hastighet i lägen, då mål som låter likartade dock innebär varandras motsatser. Det som någon kallar jämlikhet är synd enligt en annans mening. Det som någon anser vara kärlek ter sig för en annan som intolerans.

Tendensen tvingar de kristna att tänka över vad de grundar sina egna etiska ståndpunkter på och hur de motiverar dem. Vilken ställning har Bibeln som Guds särskilda uppenbarelse då man utformar samhällliga ställningstaganden eller söker efter gränser mellan rätt och fel?

Alla etiska val grundar sig på vissa värderingar och världsåskådningar. Inget linjeval är etiskt neutralt. Vi befinner oss beträffande flera frågor gällande mänsklighet och familj i ett vägskäl, där vi måste välja antingen den kristna värdegrunden eller en trend som avvisar denna.

Ju mera samhället fjärrar sig från den kristna etiken, desto större blir behovet av att granska den naturliga moralens slutsatser i ljuset av den särskilda uppenbarelsen, Guds ord. Människan är som en följd av syndafallet moraliskt fördärvad, varför hon är benägen att förvränga morallagen så att den driver hennes egna intressen.

Justitieministeriet tillsatte i december 1997 en arbetsgrupp för att utreda ”nödvändiga lagstiftningsåtgärder för att avlägsna de missförhållanden som hänför sig till samlivet mellan partners av samma kön”. Betänkandet blev färdigt i maj 1999. Där föreslogs, att man skulle ge personer av samma kön en möjlighet att göra sitt parförhållande officiellt. Regeringen avgav en proposition på grundvalen av betänkandet i december 2000. Lagen om registrerade parförhållanden godkändes i riksdagen 28.9. 2001 med rösterna 99 mot 84. Televisionen och tidningspressen var på plats och folket fick bevittna hur de första homoparen i mars 2002 registrerade sina förhållanden i magistraterna. Den nya lagen medförde för

registrerade homosexuella par till tillämpliga delar samma rättigheter och skyldigheter som för äkta par.

Godkännandet av homosexuella parförhållanden innebar i verkligheten en mera djupgående förändring i värderingarna än man då ville erkänna. Då parförhållandena mellan personer av samma kön jämställdes med äktenskap, startades en utveckling som är svår att hejda. Medan lagen om parförhållanden behandlades försäkrade man kyrkan och kristna som var bekymrade för följderna att kyrkan får behålla sina egna värderingar och sin syn på homosexualitet. Inom kort efter att lagen antagits började man varna kyrkan för att diskriminera de anställda som ämnade ingå ett homosexuellt förbund, med hänvisning till grundrättigheterna.

Flera riksdagsledamöter godkände lagen med villkoret att den nya familjeformen inte skulle omfatta barn. Ändå förutsatte regeringen samtidigt i en kläm att man skulle förbereda adoptionsrätt för homosexuella par. Regeringen började också förbereda propositioner om fertilitetsbehandling av lesbiska par. Möjligheten att registrera parförhållandet var ett delmål för dem som drev de homosexuellas sak.

ÄKTENSKAPETS VÄSEN

Förändringen i familjens grundvalar för familjen är ingen liten sak i samhället. Den berör inte bara ett litet antal par, utan hela samhället, djupt. Det är faktiskt svårt att komma på några samhälleliga strävanden som lika kraftigt skulle träffa kärnan för samhällets grundvalar som förbundet mellan personer av samma kön. Därför väckte förnyelsen av lagstiftningen osedvanligt starka känslor för och emot.

Äktenskapet är det äldsta kontraktet i mänsklighetens historia. Det är alltfört det betydelsefullaste rättsliga avtalet i samhället. Äktenskapet är till sitt väsen och enligt skapelseordningen ett förbund mellan en vuxen man och en vuxen kvinna. Det heterosexuella äktenskapsförhållandet innefattar sexualitetens rikedom och kärna; den spänning som uppstår genom olikheten mellan man och kvinna samt den principiella möjligheten till gemensamma barn. I homosexuella förhållanden och i andra sexuella avvikelser saknas dessa.

Äktenskapet bör pga. dess unika uppgifter inneha en särställning i samhället. Tyvärr avgav biskopsmötet inget eget utlåtande. I det ställningstagande som kyrkostyrelsen gav om lagförslaget konstaterade man: "Kyrkostyrelsens åsikt är att man genom att ställa äktenskapet i en prioriterad position stöder ett balanserat liv och samhällets bästa som helhet. Ett äktenskap mellan man och kvinna är grundmodellen och grundfåran för ett sexuellt förhållande och det möjliggör samhällets fortbestånd. En familj grundad på äktenskap är en den institution som uppehåller människosläktet, och att stödja den är för helhetens bästa nödvändigt och nyttigt." Lagförslagets filosofiska utgångspunkt var en helt annan. Där ser man det som ett missförhållande att "par som bildas av partners av samma kön hamnar helt utanför den reglering som gäller äktenskapet och äkta makar".

I kyrkostyrelsens utlåtande betonas att lagstiftning som reglerar ställningen för gemensamma hushåll inte bör utvecklas utgående från en särskild sexuell avvikelse. Om man skulle vilja klargöra t ex problem som hänför sig till ett eventuellt samlivs upphörande, borde lagstiftningen också gälla gemensamma hushåll som bildas av syskon eller vänner. I dessa fall skulle en sexuell relation inte utgöra grunden för det gemensamma boendet

FAMILJEVÄRDENA I EN BRYTNINGSTID

Den lagstiftning som gäller äktenskapet och familjen är aldrig värdeneutral. Den är starkt bunden till de samhälleliga värderingar, på vilkas grund man vill bygga samhället. Vi godtar t ex inte månggifte, äktenskap mellan nära släktingar eller barnäktenskap – på grund av våra värderingar.

Familjen (mor och far) är vårt samhälles viktigaste enhet, och äktenskapet är principiellt den tryggaste modellen för familjens gemensamma liv. Familjernas välmående bestämmer samhällets välmående. Till familjernas lycka hör också de vuxnas ansvarsfulla sexualitet. Det västerländska samhället har genomlevt en genomgripande sexualetisk brytningstid under de senaste årtiondena. Den sexuella friheten har för sin del gjort att allt förre människor förbinder sig till parrelationen, vilket särskilt barnen fått lida för.

Äktenskapslagstiftningen är inte avsedd att vara ett insegel på känslan och en garanti för kärleken, utan att trygga social kontinuitet. Äktenskapet är familjens säkerhetsnät, vars uppgift är att framför allt garantera barnen ett varaktigt andligt hem och bestående människorelationer. Familjens kriser har dock i praktiken redan försvagat äktenskapsinstitutionen som grundval för vårt samhälle. Familjernas välmående kan man dock inte hjälpa upp genom att ytterligare försvaga äktenskapsställning.

Att familjesynen ändrats till att gälla även par av samma kön betyder att man lösgör sig från de kristna rötterna till äktenskapets familjesyn, den grund som uppläses i samband med kyrklig vigsel: ”Därför skall en man lämna sin far och sin mor för att leva med sin hustru, och de två skall bli ett. Därför skall en man lämna sin far och sin mor för att leva med sin hustru, och de två skall bli ett. De är inte längre två utan ett.” Till denna värdegrund är det omöjligt att anpassa ett förhållande mellan två män eller två kvinnor.

I de andra nordiska länderna finner vi erfarenheter redan från många år av de samkönade förhållandenas inverkan på samhället. Då man talar om homosexuella förhållanden har man tagit i bruk en äktenskaplig terminologi ss. bröllop, vigsel och make eller maka [sv. även äkta hälft]. Förändringen i familjeuppfattningen kommer till synes i skolornas familjefostran där man lär att man i myndig ålder kan gifta sig med en person av annat eller samma kön. Homosexuella par har välsignats i kyrkorna. I Danmark och Sverige sysslar man redan med en utvidgning av lagstiftningen och ger anvisningar om att den skulle omfatta adoptionsrätt för homosexuella par, hjälp för barnlöshet och kyrklig vigsel.

Jag anser det fullt möjligt att homosexualiteten kan öka i omfattning då den på lagstiftningsnivån gynnas vid sidan av en heterosexuell äktenskapsrelation. Det är säreget att hävda att den kulturella omgivningen inte har någon inverkan på förekomsten av homosexualitet. T ex i den klassiska grekisk-romerska kulturen var pederasti eller gossekärlek och homosexualitet ett allmänt förekommande fenomen. Manlig homosexualitet accepterades allmänt och den förekom också ofta. Dock förekommer homosexualitet även i kulturer där man förhåller sig avvisande till den. Ändå saknar det påståendet grund, att förekomsten skulle vara konstant oberoende av kulturen.

ATTITYDFOSTRAN BLAND BARN OCH UNGA

Jämställandet av samkönade äktenskap med äktenskapet medför nya utmaningar för fostran av barnen. Genom skolornas familjefostran och medierna ger man barnen en signal om en mångformig sexualitet. Homosexualiteten normaliseras. När det följer homosexuella äktenskap i televisionen begriper även ett litet barn, att man som vuxen har möjlighet att gifta sig med människor av annat eller samma kön.

Till detta kan läggas särskilt de äldre barnens förvirring, deras vilkas sexuella identitet ofta ännu är osäker, trots att de sexuella experimenten börjar tidigt. En undersökning som gjordes av över 34 000 skolelever år 1991 visade att av 12-åringarna var 25,9 % osäkra på sin sexuella identitet, av 18-åringarna längre fem procent. I denna ålder var det bara en på hundra som beskrev sig som homosexuell eller bisexuell. De flesta som tidigare varit osäkra på sin sexuella identitet utvecklades till heterosexuella. Ju tidigare ungdomar har homosexuella erfarenheter, desto svårare är det enligt undersökningar att senare bli kvitt denna böjelse.

Nivån på den sexualfostran de äldre barnen och de unga får idag är olovligt låg. Såväl i mediernas som skolans upplysning saknas värden som trohet i äktenskapet och förbindelse till det. Begreppet sexuellt ansvar begränsas till en uppmaning att komma ihåg att använda kondom. En vägledning avsedd för skolelever sammanfattar budskapet: ””Man behöver inte vara förälskad för att ha sex. Man kan glädja sig åt sex utan desto vidare förbindelser. En het romans kan uppstå, nå sin klimax och upphöra inom ett par timmar.” (Kumisutra) Sexualvärderingarnas sammanbrott har medfört press på de unga till tidiga sexuella erfarenheter, med vilka man mäter den egna normaliteten.

Den nutida värdefattiga, ytliga och till sexuella experiment uppfordrande sexualupplysningen i förening med en framställning av homosexuella förhållanden som allmänt godtagna är en särskilt farlig kombination. Om man med den ytliga sexuella värdegrunden förenar budskapet att det från samhällets sida är lika önskvärt att senare ingå äktenskap med någon av antingen det egna eller det andra könet, uppmuntrar man med detta tydligt också till tidiga homosexuella

experiment. Detta banar också väg för sexuellt utnyttjande, där vuxna män har lättare att få sexkontakter med minderåriga pojkar.

HOMOSEXUALITETEN MEDFÖDD?

De instanser som försvarar de homosexuellas ”rättigheter” frågar ofta vad det gör för skillnad med värdeförändringar i samhället. Även om de homosexuella äktenskapen skulle hota äktenskapen, vad ont kan följa därav? Vad ont kan det ligga i att man förverkligar sin homosexualitet?

I grunden är det fråga om huruvida homosexualitet är ett neutralt tillstånd eller en negativ utvecklingsstörning för människans egen del. Om det är fråga om det senare alternativet, skadar försvarandet av de homosexuellas ”rättigheter” dessa personer ytterligare. Dessutom främjar drivandet av de homosexuellas rättigheter samhällets värdebrytningar, vilket åtminstone inte stöder människans uppväxt till en balanserad äktenskaplig relation.

Det registrerade homosexuella förhållandet motiverades med argumentet att homosexualiteten skulle vara en medfödd och oföränderlig egenskap. En riksdagsledamot som talade för de homosexuella relationerna hävdade tom, att det i oss alla finns två olika halvor av sexuell inriktning, av vilka den ena är mer eller mindre framträdande.

I medicinsk forskning har man inte funnit något stöd för påståendena att homosexualitet skulle vara genetiskt ärftlig eller medfödd. Talet om att man funnit homosexualitetsgener har utan undantag visat sig vara falskt. Å andra sidan är det sant, att man sällan medvetet blir homosexuell. Ett sexuellt avvikande känsloliv är sällan avsiktligt, ett tillstånd som människans själv valt eller förorsakat. I bakgrunden kan man finna störningar som hänför sig såväl till tidig barndom som till pubertetens psykosexuella utveckling. T ex de sexuellt utnyttjade barnens risk att utvecklas till att bli homosexuella är större än andras.

Den homosexuella böjelsen är i sig inte en egenskap som kan jämföras med ett psykiskt eller fysiskt hälsoproblem. Däremot visar det vetenskapliga bevismaterialet ovedersägligt att homosexualiteten är resultatet av en psykosexuell störning. De som hävdar att homosexualitet är en naturlig, ”sund” sexuell variation, underkänner forskningen i

familjebakgrunder av politiska skäl. Pga. homoaktivisternas påtryckningar har de politiska målsättningarna trängt bort vetenskapliga fakta.

En förändring av den sexuella orienteringen är också möjlig. En betydande del av de lesbiska har tidigare levt i heterosexuella förhållanden. Lesboaktivisten Paula Kuosmanen har konstaterat (i artikeln "Lesboäidit ja lapset = lesboperhe?") sv. Lesbomödrar och barn = en lesbofamilj?): "I Finland är den typiska formen för lesbiskt familjeliv en 'nyfamilj' där barnens biologiska mor skaffat sitt barn i ett traditionellt heteroäktenskap och först senare grundat en 'nyfamilj' med en annan lesbisk kvinna." Om bøjelsen kan ändras från heterosexualitet till homosexualitet, varför skulle den inte kunna förändras också i den andra riktningen? Det är möjligt att hela den sexuella identiteten i riktning mot ett normalt heterosexuellt känsloliv, om en människa själv är motiverad för och villig att få vård.

Den förening, SETA, som driver jämställdhet för minoriteter, representerar inte alla homosexuellt kännande människor, då vissa homosexuella känner att föreningens ideologi är dem mycket främmande. Många homosexuella personer har fått stöd och uppmuntran genom ett helande av den sexuella identiteten i själavård och terapi.

DEN HOMOSEXUELLAS RÄTT ATT ÄLSKA?

Har en homosexuell människa inte rätt till kärlek? Litar vi inte på de homosexuellas förmåga att älska? Helt säkert kan de homosexuella älska, liksom de heterosexuella. Kärleken till nästan borde höra till alla våra människorelationer, såväl bland de som är av samma som bland de som är av olika kön. En man kan älska en man och en kvinna en kvinna.

I ett homosexuellt förhållande är det inte fråga enbart om nästankärlek utan också om en sexuell relation. I en sund mänsklighet hör sexualiteten inte till vilken människorelation som helst. Kärlek är inte detsamma som förälskelse. Till den erotiska förälskelsens väsen hör att människan sexualiserar det som är främmande för den egna identiteten, "annat än jag". I homosexuella människors utveckling kan man redan i ett tidigt skede se främlingskap för det egna könet, varvid människan söker det

mysterium som känns främmande i det egna könet hos en person av samma kön.

INDIVIDENS FRIHET GENTEMOT SAMHÄLLET

När homosexuella par ändå förekommer, borde då inte lagstiftningen anpassa sig till nya fenomen? I diskussionerna vädjar några förespråkare för homosexuella äktenskap till det faktum att man i riksdagen inte kan fatta beslut om hurdana par som bildas i vardagen. Man hävdar att homosexuella äktenskap är vars och ens privatsak och på samma gång vill man ha lagens stöd för dem.

Jag anser också att lagstiftningen inte bör göra överdrivna intrång i människors privatliv. Men en betydelsefull uppgift för lagstiftningen är att leda den samhälleliga utvecklingen i en riktning som anses god och rätt. Inte har man heller dragit den slutsatsen av ungdomarnas tidiga sex- och samboförhållanden, att äktenskapet borde öppnas för minderåriga. Trots att människor kan ha parallella förhållanden anser man det inte vara ändamålsenligt att tillåta polygami.

Äktenskapet eller ett legaliserat parförhållande som kan jämföras med detta är institutioner som berör hela samhället. Lagstiftning om legaliserade parförhållanden ville man ha just därför att de homosexuella förhållandena inte bara skulle förbli endast privatsaker, utan de skulle få också samhälleligt godkännande i och med det offentliga och rättsliga accepterandet. I en artikel publicerad i Helsingin Sanomat sammanfattades denna tanke av homoaktivisten Ulf Månsson: ”Legaliseringen av parförhållandet innebär också mycket annat än en ekonomisk förbindelse. Framför allt innebär det samhälleligt godkännande och bearbetande av attityderna.” Målet för lagen om parförhållanden är att påverka samhällets attityd, så att den homosexuella inriktningen skulle godtas som ett jämställt sätt vid sidan om heterosexualitet att förverkliga sexualitet. Med den försöker man avlägsna omgivningens skuldbeläggande attityder och den skuld som hör till homorelationer.

DEN HETEROGENA HOMOKULTUREN

Den förening som driver jämställdhet för minoriteter, SETA, representerar förutom homosexuella en omfattande mångfald av sexuella avvikelser, t.ex. bisexuella. Det är att märka, att homokulturen är en del av de sexuella avvikelsernas helhet och även i sig själv mångfasetterad.

I utövandet av homosexualitet kan man särskilja två huvudlinjer: lösa förbindelser i det homosexuella samfundet och bestående parförhållanden. De lösa och öppna förhållandena legaliserades genom ändringar i strafflagen år 1971 och registrering av parförhållanden i mars 2002. De allmännaste samlivsformerna för homosamfundet är lösa förhållanden och växlande parförhållanden. Detta kan hävdas vara följden av en i den västerländska kulturen länge verkande diskriminering av de homosexuella. Själv anser jag dock att detta också visar något om de homosexuella människornas söndrighet. Söndrigheten märker man inte nödvändigtvis själv eller man vill inte erkänna den och detta gäller för alla människor. T ex de som gör snedsprång eller arbetsnarkomaner erkänner ofta inte, när de tillfredsställer sina omedelbara behov, att de handlar fel mot sig själva och andra, åtminstone så länge nuvarande värderingar råder.

Vad gäller heterosexuella, visar lösa och öppna förbindelser rädsla för att binda sig och att ta ansvar. Registrering av homosexuella förhållanden har drivits med tanke på bestående parförhållanden: det skulle vara bättre att uppmuntra de homosexuella att binda sig. En god målsättning i fel sak. Bindningen är en viktig sak i det mänskliga livet men att utöva homosexualitet även i ett bestående parförhållande är skadligt för en själv, för partnern och kanske även för andra närstående människor.

HOMOSEXUELLA FÖRBINDELSER EN MÄNNISKORÄTTSFRÅGA?

Det offentliga erkännandet av homosexuella äktenskap är en fråga om värderingar, inte en människorättsfråga. Människorättsaspekten förutsätter att varje människa bemöts som en likvärdig medborgare oberoende av sexuell inriktning. Människorättsaspekten förutsätter inte

äktenskap mellan personer av samma kön. I våra grundrättigheter förbjuder man, alldeles riktigt, diskriminering av människor bl a för deras sexuella böjelsers skull, men detta förutsätter inte att avvikande förhållanden upphöjs till äktenskapets ställning. I våra grundlagar förbjuder man också diskriminering på grund av religiös övertygelse men det förutsätter inte att äktenskapslagstiftningen förändras så att den godkänner månggifte, fastän exempelvis den muslimska minoriteten skulle kräva det, vädjande till sina mänskliga rättigheter eller till privata sexualetiska normer.

Enligt den kristna människosynen är varje människa, oberoende av hennes sexuella inriktning, jämlik och lika värdefull. Människornas inbördes jämlikhet innebär dock inte jämlikhet mellan olika slag av sexuellt beteende. Olika sätt att förverkliga sexualiteten är på inget sätt moraliskt av samma värde.

ADOPTIONSRÄTT FÖR HOMOSEXUELLA PAR?

Homosexuella parförhållanden som jämställs med äktenskap förändrar oundvikligen uppfattningen av familjen också ur föräldraskapets synvinkel. Man förbereder framställningar gällande samkönade pars rätt att adoptera barn eller få behandling för barnlöshet. Far och mor som barnets föräldrar skulle ersättas av två lesbiska mödrar eller två homosexuella fäder. De lesbiska parens eller de ensamma kvinnornas barnlöshet är ingen sjukdom utan ett naturligt tillstånd. Att utnyttja medicinsk hjälp avsedd för vård av barnlöshet i dessa situationer är inte motiverat. Tillstånd av faderlöshet för barn bör man inte konstgjort börja producera. Barn som lider av brist på fäder finns det tyvärr redan alldeles för många av i vårt samhälle.

Varje barn som fötts till denna planet, med ett välsignat undantag, har fötts av en biologisk mor och far (Jesus föddes, Adam och Eva skapades). Den situationen är i mänsklighetens historia okänd, där två kvinnor eller två män skulle ha förökats sinsemellan. Naturen frambringar alltså inte ens av misstag en situation där barnet skulle ha två mödrar eller två fäder. Ett könsneutralt faderskap ersätter inte moderskap och faderskap enligt skapelseordningen.

Att få barn är i sista hand inte en mänsklig rättighet för en kvinna eller en man men barnet bör ha rätt till båda föräldrarna, far och mor, i sin vardag. Faderns betydelse får inte inskränkas till att bli donator av könsceller. Detta är en underlig signal vid en tid då man annars strävar till att uppmuntra fadern till ansvar för sina efterkommande. Om fadern inte tillför vården och fostran av barnen något av värde, på vilken grund avkräver man honom då ansvar för sin familj? Undersökningar visar att ett nära fadersförhållande förbättrar flickornas skolframgång och förebygger depression samt ökar pojkarnas sociala kompetens och förebygger aggressivitet.

I lagstiftningen har man genom tiderna strävat till att i mån av möjlighet trygga att barnet har en far. Nu har man rentav övervägt att barnet som utgångspunkt kunde vara juridiskt helt faderlös, så att det har två mödrar och den biologiska fadern skulle ha kvar enbart ställningen som spermadonator.

Ändå utvisar det levande livet att faderlösheten också är vår tids tragedi. Den kanske mest hjärtreslitande exemplet på detta var en över 80-årig kvinna som ännu fortsätter sin kamp för att bli erkänd som en för över 50 år sedan avliden mans dotter. Arv eller pengar var det inte fråga om här, utan hennes livs högsta önskan är att hon skulle få lov att kalla den man sin far, som varit död redan i ett halvt sekel.

2. BIBELN OCH KYRKAN

DEN FÖRÄNDRADE LAGSTIFTNINGEN OCH FINLANDS EVANGELISK-LUTHERSKA KYRKA

Inom kyrkan har man stött på en konflikt mellan den samhälleliga lagen och Bibelns principer. Vilken borde den följa: statens grundlag eller kyrkolagens högsta rättesnöre, Bibeln? Redan före lagen om parförhållanden godkändes blev det uppenbart, att efter dess ikraftträdande kommer den press och det tryck som utövas för att homosexuella förhållanden skulle accepteras att rikta sig mot Finlands evangelisk-lutherska kyrka. Många riksdagsledamöter som lutade mot ett antagande av lagen om parförhållanden försäkrade, att kyrkan också i fortsättningen kommer att ha rätt att hålla fast vid Bibelns lära om familjen även i förhållande till homosexualiteten. Kampen inom kyrkan hade dock redan börjat. Den lilla men högljutt framträdande Gemenskapsrörelsen krävde att kyrkans anställda borde få stöd för liv i homosexuella förhållanden. Till kyrkomötet gavs ett förslag om välsignelse av homosexuella par. Omedelbart efter att lagen antagits gav några biskopar sina anställda rådet att avhålla sig från att välsigna homosexuella äktenskap och homosexuella pars hem.

Finlands grundlag 18 § förutsätter att ingen utan laga skäl får avskedas från sitt arbete. Om kyrkan vill begränsa grundrättigheter, bör begränsningarna skrivas in i kyrkolagen. På grund av detta finns i kyrkolagen t ex en bestämmelse enligt vilken en tjänsteinnehavare bör vara medlem av kyrkan. Annars kunde det strida mot grundlagen att från tjänsten avskeda en kyrkvaktmästare som blivit muslim eller en kansliarbetare som lämnat kyrkan. Det kunde anses att kyrkan då skulle bryta mot dessa anställdas trosfrihet, vilken hör till grundrättigheterna.

Eftersom rätten till en familj är skyddad av grundlagen, hur skulle kyrkan kunna kräva att dess egna anställda avhåller sig från homosexuella äktenskap, som är en i lagen definierad familjeform och jämställd med äktenskapet? Kyrkan borde med tanke på eventuella konfliktsituationer i

kyrkolagen bestämma om en begränsning för sina anställda gällande samkönade parförhållanden. Det är dock svårt för kyrkan att förbli trogen sina egna värden i ett samhälle där det är främmande värderingar som uppställer normerna. Kyrkans ledning står inför ett svårt val. Ännu år 2003 på hösten lämnades saken utan avgörande i kyrkomötet och den fick vänta på vad tiden utvisade.

KRISTI ORD OCH DE HOMOSEXUELLA

Från kyrkoledningens sida har man grundat på om det i Bibeln finns tillräckliga eller klara grunder för att ta ställning till homosexualiteten. Man har konstaterat att om vi visste vad Jesus skulle säga om homosexualitet så skulle vi ”lägga benen på ryggen” och springa efter.

I både Gamla och Nya testamentet finns avsnitt där man behandlar utövande av homosexualitet. På varje ställe är det klart mot Guds vilja. I 1 Mos. 19:1—11 ville männen i Sodom ligga med de män som kommit till Lot och som var änglar. Situationen är hotfull och våldsam, och alla parter vet att det är fråga om en ond gärning (männen i staden säger i vers 9 till Lot: ”Nu ska vi göra mer ont mot dig än mot dem!”).

I Mose lag förbjuds utövad homosexualitet i klara ordalag (3 Mos. 18:22): “Du ska inte ligga med en man som en man ligger med en kvinna. Det är avskyvärt.” Straffet var strängt (3 Mos. 20:20): “Om en man ligger med en annan man som en man ligger med en kvinna, begår de en avskyvärd handling. De ska straffas med döden.”

Jesus säger inget som sätter Gamla testamentets lag ur kraft, inte heller när det gäller utövad homosexualitet. I sexualfrågorna, t ex i mötet mellan Jesus och kvinnan som på bar gärning blivit funnen skyldig till äktenskapsbrott (Joh. 8), satte han inte lagen om äktenskapsbrott ur kraft (“Gå, och synda inte härefter.”). Inte heller straffet satte han ur kraft, eftersom han själv på korset bar också kvinnans straff. (“Inte heller jag dömer dig.”) Jesus erbjuder frälsning för var och en av oss, eftersom vi alla har brutit mot Guds vilja (“Den av er som är utan synd...”). Jesus avskaffade inte lagen utan han uppfyllde lagen (Matt. 5:17, 18), var syndfri och dog för våra synders skull.

Hela Bibeln är i grunden Kristi ord. Hans undervisning är inte bara evangelieböckerna, utan också t ex aposteln Paulus' brev till församlingen i Rom. Aposteln Paulus anser att homosexualiteten strider mot Guds skapelseordning (Rom. 1:24—32): *”Därför utlämnade Gud dem åt deras hjärtans begär så att de orenade och förnedrade sina kroppar med varandra. De bytte ut Guds sanning mot lögnen och dyrkade och tjänade det skapade i stället för Skaparen, han som är välsignad i evighet. Amen. Därför utlämnade Gud dem åt förnedrande lidelser. Deras kvinnor bytte ut det naturliga umgänget mot det som är onaturligt. På samma sätt lämnade männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes av begär till varandra. Män gjorde skamliga saker med män och fick själva ta det rättvisa straffet för sin förvillelse.*

Och eftersom de inte satte värde på kunskapen om Gud, utlämnade Gud dem åt ett ovärdigt sinnelag så att de gjorde sådant som inte får göras. De har blivit fyllda av all slags orättfärdighet, ondska, girighet och elakhet, de är fulla av avund, mordlust, stridslystnad, svek och illvilja. De skvallrar och förtalar, de hatar Gud och brukar våld. De skrävlar och skryter, de är påhittiga i det onda och olydiga mot sina föräldrar, vetlösa, trolösa, kärlekslösa och hjärtlösa. De känner mycket väl till Guds rättvisa dom, att de som handlar så förtjänar döden. Ändå gör de sådant, och de samtycker dessutom till att andra gör det.”

Aposteln Paulus ser uppkomsten av homosexualitet och accepterandet av den som en följd av att man upphört att ära Gud. Homosexualiteten var ett synligt och allmänt accepterat fenomen i Rom, dit Pauls riktade sitt brev. Till slut förundrar sig aposteln över dem som känner Guds rättfärdiga bestämmelser och ändå framhärdar i sina gärningar mot skapelseordningen och Guds vilja och ”dessutom samtycker till att andra gör det”.

Aposteln Paulus visar att redan den allmänna uppenbarelsen är tillräcklig för att bevisa att människan är fallen inför Gud. Homosexuella förbindelser är enligt Paulus' syn ett klart exempel på beteende i konflikt med skapelseordningen. Om vår förståelse som grundar sig på en allmän rättskänsla inte vore förvrängd av synden, skulle vi av naturen kunna inse att homosexualiteten är naturvidrig, fastän vi inte ens skulle ha hört talas om Bibeln. I den särskilda uppenbarelsens, i Guds Ords ljus, inställning

till homosexualiteten borde det inte finnas något oklart. Paulus hänvisar till "Guds rättvisa dom" enligt vilken "de som handlar så förtjänar döden".

På ett annat ställe skriver Paulus vidare (1 Kor. 6:9, 10): "Vet ni inte att orättfärdiga inte ska få ärva Guds rike? Bedra inte er själva! Varken sexuellt omoraliska eller avgudadyrkare, varken äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller som låter sig utnyttjas för sådant, varken tjuvar eller giriga, varken drinkare, förtalare eller utsugare ska ärva Guds rike."

Vissa biskopar har i sin bibeltolkning hänvisat till att vi numera vet mera om uppkomsten av homosexualitet än man visste vid de tiderna då Bibeln skrevs. Det är sant att vi vet att den är en störning i den psykos sexuella utvecklingen. Bakom alkoholismen har man åter funnit en genetisk disposition, skadliga miljöfaktorer och beteendemodeller och bakom de kriminella böjelserna ett samband med t ex koncentrationsstörning. Borde kriminalitet tillåtas, om en tvingande böjelse ligger bakom den? Om homosexualiteten nu är en utvecklingsstörning, bör man inte uppmana någon att utöva den.

VILKET SLAGS UTÖVAD HOMOSEXUALITET AVSES I BIBELN?

Ibland hävdas det att Bibeln skulle förbjuda enbart mäns dominerande och på utnyttjande grundade homosexuella förhållanden. Med detta strävar man till att bevisa att det inte förekom andra slag av homosexualitet, eller att Bibeln skulle godkänna alla kärleksfulla och på ömsesidig respekt baserade förhållanden.

Det finns dock inga belägg för dessa påståenden i Bibeln själv. T ex i det ovannämnda bibelstället Rom. 1:26, 27 heter det: "*Deras kvinnor bytte ut det naturliga umgänget mot det som är onaturligt. På samma sätt lämnade männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes av begär till varandra. Män gjorde skamliga saker med män och fick själva ta det rättvisa straffet för sin förvillelse.*"

Texten talar om män och kvinnor som sinsemellan jämställda ("begär till varandra") upptänds av lust till personer av samma kön och som

förverkligar sitt begär. Väl att märka: det talas här faktiskt också om kvinnor.

Under antiken förekom det förutom förtryckande sexuella relationer mellan män också jämställda sexuella relationer mellan både män och kvinnor, och dessa anses i Romarbrevet vara uttryck för gudlöshet och stå i konflikt med skapelseordningen. Redan i antikens Grekland förekom kärlek mellan män, som var både själslig och fysisk. T ex enligt Platon är det bara kärlek mellan män som är verklig kärlek. Kärleken mellan man och kvinna nådde inte upp till denna, eftersom kvinnans själsförmögenheter gjorde att hon befann sig i ett tillstånd mellan människa och djur. Därför var kärleken mellan kvinna och man enligt honom bara köttlig och avsedd att tillgodose mannen begär och att alstra barn. Mångfalden av homosexuella förbindelser ser alltså ut att ha varit lika stor som i dagens västerländska kultur. Varför skulle Paulus ha avsett enbart ett förtryckande homosexuellt förhållande, då han inte nämner något som syftar på dominans?

NATURLIGT ELLER ONATURLIGT?

Ibland motiverar man med naturen förutom andra ting också homosexualiteten som antingen naturlig eller onaturlig. De som stöder fri sexualitet söker sin förebild i människans djuriska natur och kanske även hos arter som parar sig med flera partners. Godkännandet av homosexualitet motiveras med att den förekommer också i djurriket.

Människan är enligt Bibeln på grund av skapelsen Guds avbild. Hon har en särställning i skapelsen. Människan har ansvar för sina gärningar inför Gud, och till åtskillnad från djuren har hon förmågan att dämpa och behärska sina behov. En människa bör alltså inte bete sig djuriskt, driven av sina begär. Å andra sidan lever vi i en värld skapad av Gud och allt som Gud skapat är gott. Han har också, som en rikedom i mannens och kvinnans liv, skapat den sexuella njutningen. I ett ansvarsfullt äktenskapligt förhållande, inom de ramar Gud avsett, är sexualiteten naturlig. Syndafallets verklighet innebär att Guds skapelseverk på många sätt har förstörts. Vi lever inte längre i ett fullkomligt och syndfritt paradiset. Också den sexualitet Gud skapat har blivit förvrängd. Av det

faktum att homosexualitet förekommer bland människorna kan man inte dra slutsatsen att homosexualiteten som sådan skulle vara skapad av Gud.

EVANGELIET OCH NÅDEN TILLHÖR ALLA

I den uppseendeväckande fotoutställningen *Ecce Homo* framställdes Jesus i sällskap med homosexuella i moderna aktiviteter. Utställningens budskap var att Guds kärlek gäller också de människor som lever i homosexualitet. Det är sant, Gud älskar verkligen varje syndig människa. Men detta omintetgör inte det faktum, att Gud vill frälsa människan från synden.

När man kräver acceptans av homosexuella äktenskap vädjar man ofta till kärleken till nästan. Bibelns föreskrifter anses betydelsefulla bara i den mån som efterföljandet förverkligar nästankärlekens princip. Kärleken till nästan innefattar dock även att man varnar människor för en verksamhet som är skadlig för dem själva. En kärleksfull människa varnar sin vän för att gå ut på svag is, liksom för homosexuella gärningar.

Paulus jämför att göra synd och att godkänna syn och anser dem uppseendeväckande nog lika fördömliga (Rom. 1:32). Kyrkan är i stor fara att vackla och falla om den godkänner homosexuella förhållanden. Att välsigna samkönade parförhållanden eller att tillåta att en församlingsanställd lever i ett homosexuellt äktenskap skulle redan innebära ett tydligt accepterande av dessa förhållanden. Samtidigt skulle kyrkan mista sin möjlighet att utsträcka lagens och evangeliets budskap till de homosexuella. Gud älskar homosexuella människor så mycket, att han vill dra också dem genom lagens ord till Kristi gemenskap och delaktighet av evangeliet.

Urförsamlingen, de första kristna, anpassade sig inte till samtidens samhälleliga värderingar. Kyrkans uppgift är att berätta för finländarna hur Guds ord förhåller sig till utövande av homosexualitet. Kyrkan gör sig skyldig till diskriminering av de homosexuella, om dessa inte får höra Guds lags hela sanning, vilken innehåller såväl lag som evangelium. Kyrkans uppgift är också att med sitt eget exempel visa att man måste lyda Gud mer än människor. Kyrkan gör sig inte skyldig till synd, om den

vågar använda ordet synd såväl om homosexuella förbindelser som om andra utomäktenskapliga sexuella relationer.

I församlingarna bör man finna mera rum och kärlek för de människor vilkas vånda är ett homosexuellt känsloliv eller en annan sexuell avvikelse. Nådens budskap tillhör alla syndiga och söndertrasade. Det finns i hela världen ingen enda, vars manlighet eller kvinnlighet vore fullkomlig och hel.

EN UPPFORDRAN TILL BÖN

I Sverige trädde en lag i kraft i början av år 2003, som berör rätten att lära ut bibelställen som berör homosexualitet. En person som sprider uttalanden där homosexualitet påstås vara en synd, kan dömas för uppvigling mot folkgrupp till två års fängelse. Om brottet anses ringa eller den misstänkte skulle gå med på att återta sina utsagor, skulle han kunna komma undan enbart med böter eller villkorlig dom.

Enligt de rättslärdas tolkning skulle en upprepning av Bibelns texter som historiska dokument ännu inte vara ett brott. Däremot finns kännetecknen för en brottslig gärning där, om prästen i sin predikan förklarar att man bör leva enligt Bibelns undervisning också idag. Det är skäl att ta dessa nyheter från grannlandet på allvar, ty Finland ser ut att i många avseenden följa efter, förr eller senare.

Kommer vi att få se nyheter, där svenska präster i handbojor leds bort från predikstolarna till polisförhör? Får vi höra om församlingar där man ber för en herde som spärrats in i fängelse? I själva verket är det värsta om ingenting alls förändras när lagen trätt i kraft. Om lagstiftaren nöjd kan konstatera att lagen visat sig vara obefogad excess i nödvärn? Inte har ju prästerna något att frukta, om de inte heller hittills har lärt att homosexuella relationer står i strid med Guds vilja.

Är ett sådant här lagförslag sist och slutligen en följd av att kyrkan redan i många stycken frivilligt gett upp Bibeln? Om tillförlitligheten av Guds Ord förnekas på ett ställe innebär det i grunden att tvivlet riktas mot Gud själv. Därför är det omöjligt att sopa ”perifera” frågor under mattan, för att församlingsmedlemmarnas fredliga samliv inte skall störas. Om

kyrkan i etiska frågor inte håller fast vid tydliga ställen i Guds Ord är evangeliets kärna snart också hotad.

Djävulens yttersta mål är att hindra syndarens väg till Kristus. Metoderna är lika gamla som människosläktets historia: ”Har Gud verkligen sagt?” Eva blev genom denna fråga bedragen med fruktansvärda följder. Saken föreföll också då rätt perifer, det var ju fråga bara om ett träd bland andra.

I ett meddelande jag fick från Sverige förundrar man sig över att de kristna är tysta. Varför är det ingen som kallar till bön eller fasta? Vad skulle vi idag säga om profeten Jesaja som på Guds befallning gick barfota i tre år och utan kläder som tecken på hur de tvångsförflyttade skulle komma att skamligt transporteras bort med bakdelen bar? En profetisk röst behöver vi också idag. Personligen hoppas jag att nöden inte blir så stor att vi har behov av Jesajas stilart. Men herdarna borde våga befatta sig med dessa teman där man frågar: ”Har Gud verkligen sagt?” Hälsningarna från Sverige må verka som ett upprop till bön – såväl för oss själva som för svenskarna.

TILL SLUT

För några månader sedan fick jag e-post där frågeställaren förundrade sig över att jag fann Bibelns undervisning om familjen fortfarande aktuell. Han frågade: ”Om Bibeln såhär sällsynt entydigt redogör för fakta, kan du då klarögt påstå att du tror på historien om hur vattnet delades genom ett slag av trollstaven, hur Jesus bespisade en jättelik folkskara med några fiskar och ett par bröd osv. Och om du helt seriöst tror på dessa berättelser, hur kan du då inbilla dig att någon tar dig på allvar? Och om du åter inte tror på dem, utan håller dem för bildliga exempel på Guds kraft el. dyl., varför fungerar Bibeln som en faktabok t ex i homofrågan?”

Jag svarade honom som frågade att jag anser att Bibelns mest obegripliga under är kristendomens centrala påstående: Jesu uppståndelse från de döda. Ur en läkares synvinkel är det en fullständig omöjlighet. En död kan inte vakna till liv. Om Gud gör ett sådant under, varför skulle han inte också kunna göra andra under? Jesu död och uppståndelse är hela den kristna trons kärna. Med det står eller faller Bibeln. Om man inte tror på det, blir ingenting kvar av den kristna tron. Och om man åter tror det, är det konsekvent av mig att tro på allt som Kristus i övrigt lär i Bibeln genom apostlarna och profeterna.

Tilltro till Guds ord och evangeliets glädje och visshet går hand i hand. Vår tids största glädjedödare är sådana läror, som tär på tilltron till Bibeln som Guds ord. Om Gud inte är en helig Gud som dömer synden på det sätt som Bibeln berättar om – också gällande homosexuellt beteende, varför måste Guds Son dö? Om vi nekar människor rätten till syndakänsla, berövar vi dem också evangeliets glädje och visshet. Vissheten om himmelriket vilar på den grunden, att Kristus säkert försonat våra verkliga synder och uppstått från de döda.

Lutherstiftelsen i Finland